

Особено мнение
на съдията Людмил Нейков по к.д. № 12 от 2006 г.

Атакуването за противоконституционност на чл. 4 и чл. 5 от Закона за бюджета на Националната здравноосигурителна каса за 2007 г. поставя въпроса гарантираните от чл. 52, ал. 1 от Конституцията на здравно осигурените граждани достъпна медицинска помощ и безплатно ползуване на медицинско обслужване могат ли да бъдат ограничавани със закон? Такава възможност ли има предвид конституционният законодател като предписва регулирането на реда и условията, по които трябва да се извършва тази помощ и обслужване да става със закон?

Предписаното с разпоредбата регламентиране със закон на реда и условията за ползуване на гарантираните медицински услуги има предвид само организацията и правилата, по които на всички здравноосигурени нуждаещи се граждани се осигурява необходимата болнична и извънболнична помощ. Никакъв закон не може да се противопоставя на духа на Конституцията, произтичащ както от нейния преамбюл, така и от разпоредбите ѝ. Противното би означавало, че конституционният законодател дава възможност със закон да се осигурява тази помощ само на част от здравноосигурените граждани. В конкретния случай това биха били само тези, които (понякога с протекции или чрез корупционни схеми, именно поради наложени ограничения) са успели да се включат в лимитираната бройка за дадения период от време, като на останалите, макар и здравно осигурени нуждаещи се граждани, конституционно гарантираната достъпна медицинска помощ се отказва. Едно такова казуално тълкуване на конституционната разпоредба би я обезсмислило, респективно прогласеното от нея основно право се ограничава, след като конституционно гарантираната достъпна медицинска помощ може да бъде отказвана и на здравноосигурени нуждаещи се от нея граждани. Не споделям становището, че равенството на всички граждани пред закона, прогласено като основно начало от чл. 6 на Конституцията, е спазено от законодателя, след като в осигурителния закон няма разпоредба, която да третира по различен начин отношението към нуждаещите се от здравна помощ лица. Напротив, този факт може да бъде допълнителен аргумент за липсата на каквото и да е основание за допускането на различно третиране на здравноосигурените граждани, чрез фактически отказ на някои от тях да бъде дадена гарантираната медицинска помощ, какъвто на практика с атакуваните разпоредби се допуска. Равенство пред закона ще има само тогава, когато на всички здравноосигурени, които се нуждаят от медицинска помощ, такава бъде предоставена, като се имат предвид и фаталните последици, които в противен случай може да настъпят.

С оглед на изложеното, считам че атакуваните разпоредби противоречат на чл. 6 и чл. 52, ал. 1 от Конституцията и като противоконституционни следва да бъдат отменени.

Съдия Людмил Нейков